

з прав людини 1969 р. – угода про права людини, прийнята в рамках Організації американських держав (ст. 12); Африканська хартія прав людини і народів, прийнята в рамках Організації Африканської Єдності у 1981 р. (ст. 8)) [2].

Обмеження на свободу віросповідання мають відповідати трьом міжнародно-правовим вимогам: легітимності, необхідності та доцільності. Вони повинні бути чітко виписані в національному законі, зрозумілими та гарантувати правовий захист від довільного втручання з боку публічної влади. Вони мають бути необхідними в демократичному суспільстві, під яким Європейський суд розуміє панування плюралізму та верховенства права. Держава повинна не усувати причину напруженості шляхом знищення плюралізму, а забезпечити толерантність між конкуруючими групами [3].

Держава самостійно має визначити «необхідність», проте Суд відіграватиме роль арбітра і має право остаточного вирішення. Обмеження мають чітко відповідати встановленій міжнародним правом цілі: охорона суспільної безпеки, порядку, здоров'я та моралі, та основних прав і свобод інших. Інші цілі для обмеження свободи віросповідання, навіть з причин державної безпеки, не дозволяються ані універсальним, ані регіональним міжнародним правом.

Міжнародна спільнота усвідомила, що порушення права на свободу віросповідання негативно впливає на розвиток людини як особистості та на інші її права (право на свободу вираження поглядів, свободу зібрань та об'єднань та ін.). Можна констатувати, що це право взято під охорону сучасного міжнародного права як одне з невід'ємних прав люди.

Список використаних джерел

1. Гриневич В. Минуле залишити Богові. Унія та унітаризм в екуменічній перспективі. Львів : Свічадо, 1998. 255 с.
2. Филипович Л. Правові проблеми буття релігійних меншин в Україні. *Релігійна свобода: науковий щорічник*. 2000. Вип. 4. С. 94–97.
3. Яроцький П. Визнання релігійного плюралізму – фундамент свободи совісті. *Релігійна свобода: науковий щорічник*. 1999. С. 67–72.

Іваниця Андрій Володимирович

доцент кафедри загальноправових дисциплін,
кандидат юридичних наук, доцент

Мосякіна Ольга Анатоліївна

студентка юридичного факультету

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЩОДО ПИТАНЬ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЙНИМ ПРОЯВАМ У СТРУКТУРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Стратегічним напрямом запобігання корупції на сьогодні є послідовна демократизація та прозорість усіх сфер суспільного життя, розвиток цивільної свідомості та активності у громадському суспільстві. Поряд із реформуванням поліції, яке відбувається за умови неоднозначних і нестабільних суспільно-політичних процесів у державі, актуальним питанням, яке впливає на ефективність діяльності поліції, є проблема протидії правопорушенням з боку самих правоохоронців.

Серед наукових праць, присвячених проблемі протидії корупції, доцільно відзначити праці вчених: С. Алфьорова, О. Бандурки, І. Дьоміна, М. Мельника, Є. Невмержицького, М. Хавронюка, В. Шамрая, В. Шванкова та ін.

Як зазначено у ст. 1 Закону України «Про Національну поліцію», Національна поліція України (поліція) – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [1]. Але, не секрет, що наділені такими високими обов'язками співробітники правоохоронних органів вчиняють правопорушення. Однією із форм протиправної поведінки працівників поліції є корупція, яка не оминула відомство, що за своїм призначенням покликано боротися з цим явищем. Існування корупції в поліції та у системі правоохоронних органів загалом дає підстави вважати її вкрай

небезпечним явищем – одним із проявів професійної деформації свідомості співробітників правоохоронних органів [2].

Поширення корупції у лавах поліції, насамперед, пов'язане з тим, що поліція є найбільш чисельним правоохоронним відомством, сфера діяльності якого доволі широка і пов'язана із здійсненням контролю за дотриманням правил у різних сферах, в яких зачіпаються права і свободи громадян. Питання визначення причин та умов, які зумовлюють корупційні прояви серед працівників поліції, тісно пов'язане з тими, які характерні для всіх категорій працівників державного апарату, а саме: високий рівень впливу на різні сфери суспільного життя, низький рівень заробітних плат та соціальної захищеності, впевненість деяких працівників поліції у безкарності. Найбільша шкода від цього явища полягає у тому, що це дуже негативно позначається на довірі суспільства до поліції. На жаль, на сьогодні хабарництво, продаж посад, система підкупу посадових осіб, зловживання владою або службовим становищем з корисливих мотивів є найгострішою формою прояву корупції. Лівова частка зловживань, які вчиняються правоохоронцями, пов'язана з прагненням отримання матеріальної винагороди.

Зокрема, до заходів запобігання корупції в органах поліції, які передбачені чинним законодавством, можна також віднести вимоги щодо прозорості та доступу до інформації. Поліцейським забороняється: відмовляти фізичним або юридичним особам в інформації, надання якої цим фізичним або юридичним особам передбачено законом; надавати несвоєчасно, недостовірну чи не в повному обсязі інформацію, яка підлягає наданню відповідно до закону. Водночас треба зазначити, що не може бути віднесена до інформації з обмеженим доступом інформація про: розміри, види благодійної та іншої допомоги, що надається фізичним та юридичним особам чи одержується від них поліцейськими, або державними органами, органами місцевого самоврядування; розміри, види оплати праці, матеріальної допомоги та будь-яких інших виплат з бюджету поліцейським, а також одержані цими особами блага за правочинами, які підлягають обов'язковій державній реєстрації, а також подарунки, які регулюються чинним законодавством; передачу в управління належних особам підприємств та корпоративних прав, що здійснюється в порядку, передбаченому Законом «Про запобігання корупції»; конфлікт інтересів поліцейських, та заходи з його врегулювання [3].

На сьогодні є потреба в розробці нових підходів відбору кадрів на службу до поліції, застосування більш ефективних заходів щодо боротьби з хабарництвом й правопорушеннями, що скоюють працівники правоохоронних органів. З одного боку, є необхідність у вдосконаленні санкцій: люстрації старих працівників, жорсткому відборі кадрів, посилення відповідальності працівників поліції за свої дії, контроль за дотриманням морально-етичних норм, а з іншого боку – удосконалення системи стимулів: розвитку інструментів самомотивації й мотивування на основі удосконалення системи матеріального (висока, гідна оплата праці, поліпшення пакету соціального захисту, преміювання) та морально-етичного заохочення (підвищення іміджу поліції, престижність служби, стимулювання патріотизму у працівників).

Список використаних джерел

1. Про Національну поліцію : Закон України від 02 липня 2015 року. *Офіційний вісник України*. 2015. № 63. Ст. 33.
2. Мельник М. І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії) : монографія. Київ : Юридична думка, 2004. 400 с.
3. Романов М. В. Основні засади запобігання корупції : навч. посіб. Харків : ТОВ «Вид-во «Права людини», 2017. 176 с.